

El despertador

Periódic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

Nº 6640

En els pous d'aigua del senyor Malagrida

- Evidentment, d'aigua en surt molta i bona.
- Ara el que caldria seria que la donés a la ciutat.
- Sí, perquè és paradoxal que es digui que Olot és el país de l'aigua i que hi hagi multituds d'obrers que no en'tinguin ni per rentar-se la cara.

PER QUAN SIA L'HORA

AQUESTS bons amics qui redacten el periòdic, que ara, amic lector, tens a les mans, li han donat, tanmateix, un bapisme ben suggestiu: «EL DESPERTADOR». Si aquesta fulla llençada fa poc a l'impuls del vent ciutadà, no realitzés, jorns a venir, altre cosa que acreditar el nom que porta, jo gosaria dir que hauria acomplert abastament el seu comès. Pot haver-hi per a un periòdic una missió més noble que despertar avui que per dissort, tantes i tantes persones hi ha adormides? Són comptadíssimes les qui en l'hora precisa no necessitin el timbre providencial i sàpiguen desemperesir-se per si soles, promptes a l'imperatiu del deure que els reclama. No tothom descança amb ull vigilant, amb un ull obert, com ha expressat gràficament el vulgus. Per aquests tocasons, pels qui requereixen que algú vetlli per llur compte, l'enginyer humà ha inventat aquestes maquinetes les quals, posades damunt la tauleta de nit, els recorden com és efímera la dolça manyaguera dels llençols...

Doncs jo voldria que aquest «DESPERTADOR» toqués ben fort, ben estridentment, mal sia tansols una vegada per quinzena. Jo voldria que la vibració del seu timbre tingués tota la ressonància, tot l'eixordament, tot el desesper d'unes batallades de campana. Hi ha gent qui dorm molt fort també; hi ha gent que necessita que tot s'ensorri, que hi hagi un daltabaix, una mena d'apocalipsi, per a desvetllar-se! Són aquests, en l'hora del terrabastall, els qui amb ulls encara ensonyats, aturats per l'opi de Morfeu, representen el vertader tipus de l'home qui no sap on va, qui amb tot s'entrebanca i amb tot ensopega i no més serveix de destorb als diligents, als qui es lleven d'hora i van pel carrer amb el cos i l'esperit ben orejat i despert.

I avui, amic lector, és precis estar-ne molt de despert! Com que hi ha qui n'està massa, que llur eixoriviment ratlla amb la malícia, convé no fer el tocason i badar uns ulls com unes taronjes! Amic lector, qui ets del poble i com a tal tens l'ànima senzilla i crèdula, sàpigues que et volen amagar l'ou! Que hi ha algú que ampàrant-se amb la teva candidesa vol fer-te combregar amb rodes de molí! Fes l'ull viu! Desperta't d'hora i sies d'aquells que quan els altres totjust hi van tu ja en tornes! Procura que la teva vida no sia una perpètua bacaina...

I tu simpàtic «DESPERTADOR» que el pessigolleig del teu timbre inofensiu sia un jorn el toc agut d'un clarí que ens trobi a tots amb l'esperit ben despert i disposat a la més noble de les lluites que s'apropa!

EL VÍGIA

La Premsa funerària

Retirat de l'extraordinari del dia dels morts per excés d'original. L'interés de l'article essent d'una actualitat ben manifesta—tant avui com 15 dies enrera—ens mòu a publicar-lo en aquest número.—(Nota de la Redacció)

Si jutgèssim els països per l'estructura dels seus diaris, hauriem de formar forçadament un concepte funerari de la nostra Barcelona. Es ben

paradoxal que una ciutat riallera, plena de llums naturals, durant el dia, amb el seu cel, el seu mar i la seva muntanya incomparables i plena de llum artificial durant la nit, estigui tan engrescada en sostenir diaris de gran circulació que tenen la seva plana frontal feta una paret de cementiri.

N'hem vist de formats de diaris de tot arreu del món i per tots els gustos. L'anomalia de veure'n, però, dels que fan el negoci amb els morts ens tempta a qualificar-los de premsa

d'ultratomba o funerària.

Quin efecte els hi dèu fer als lectors de diaris que fan cap a Barcelona des de diferents llocs d'Amèrica i d'Europa, acostumats amb diaris seriosos, quan veuen els imprescindibles enquadrats amb els epitafis corresponents?

No us sembla que de primer antuvi els hi dèu fer l'efecte que hi ha hagut una catàstrofe amb greus estralls quan despleguen «La Manguardia» com a principal portaveu de les famílies endolades?

Es clar que els senyors que tenen l'empresa d'aquest diari, que és sens dubte el més venut i el menys llegit, s'amotllen a les vicissituds del públic i de cara al calaix prescindeixen de l'estètica, del bon gust i fins de l'elegància en la compaginació i presentació de les seves primeres planes.

Els morts són sempre dignes de respecte i quan ens tocarà a nosaltres l'haver de fer el viatge cap a l'eternitat, com a compensació a no poder mai més fer «despertadors» també ens agradarà ésser respectats. Però d'això a anar a engroixir la caixa d'un empresa sense escrúpols que explota la vanitat del *vulgus*, hi ha una distància considerable. I tot per anunciar-nos.

Que els diaris tinguin una secció necrològica on hi constin tots els morts de la vigília, està molt bé com a títol d'informació, fent constar el domicili i l'hora de l'enterrament. I si és tan difícil d'extirpar la vanitat dels nostres coterranis fins en la mateixa hora de la mort, encara que ben confessats i combregats, hagin comès aquest pecat lleu, però pecat al fi i al cap, de fer-se anunciar, que paguin un suplement als diaris perquè facin constar si han tingut l'enterrament de 1.ª, de 2.ª o de 3.^a

Si la «Manguardia» és un reflexe de les costums del nostre país i és el diari que més es ven, haurem de confessar que vivim en el país més vanitós del món.

I encara és més cert si tenim en compte que «un bell morir tota una vida honora». Morir fent-se anunciar és molt de botiguer istil senyor Esteve del vuitcents.

Quan ens desfarem d'aquestes costums tant poc d'avanguardia i tant de «Vanguardia».

ENCARA PUPINETS?

Els betes i fills de la «Unión Comercial» tingueren una reunió una mica moguda.

El cas és que uns senyors representant «las fuerzas vivas» visitaren la Junta d'aquella entitat per a recabar-ne la seva adhesió a la candidatura d'En Cambó.

La Junta cregué pertinent consultar-ho als

seus socis i cridà una reunió per exposals-hi la conveniència de secundar els plans dels elements que volen que En Cambó representi el districte a les Corts d'Espanya. Es clar que baix el punt de vista dels botiguers, dels senyors Esteves, dels que posen per damunt de tot els interessos «morales y materiales» i el calaix i el tren i la carretera i el pont, l'asfaltat, la concòrdia etc.... En Cambó, home d'influència, d'empenta i que el destí sembla que ens el reserva per ocupar un lloc elevat dintre de la política espanyola, els aniria com l'anell al dit. Els ideals no compten...

Ben poc amics som d'En Cambó i de la Lliga, però la sinceritat ens fa dir que nosaltres que no som els botiguers de la «Unión Comercial»—que és una societat que nosaltres no sabem perquè serveix—no trobaríem gaire encertat que s'inhibís de posar-se al costat de les «fuerzas vivas» que si ni per recolzar En Cambó serveix no sabem pas de què s'haurà de refiar el flamant futur ministre ni perquè deurà servir la societat dels botiguers.—Més clar aigua.

Però com que En Cambó a més d'ésser un home de capacitat financiera, és també una figura que ha despertat odis entre els tristíssims i poca soltes elements de la difunta U. P. precisament per la seva catalanitat—catalanitat que nosaltres mai preferirem a la noble i valenta del digníssim Macià—és presentaren a l'esmentada reunió uns dos o tres senyors cridaners pupistes i la cosa s'acabà sense resoldre res.

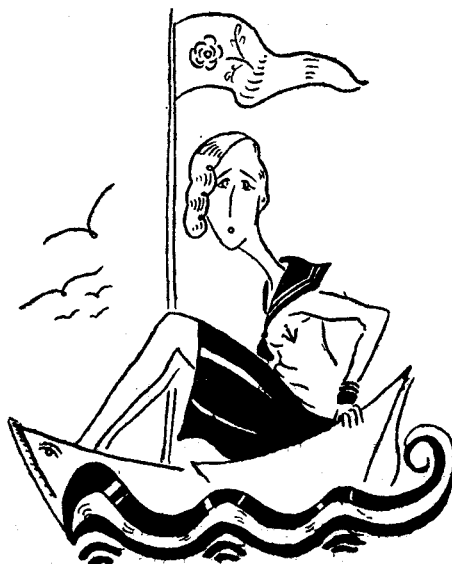
Però que no saben aquests senyors albinyanistes que si ells es posen enfront d'En Cambó serà la única manera de què en Cambó triomfi?

Nosaltres hi veiem més clar. Estem segurs que les «fuerzas vivas», ben convensudes del concepte que aquests pupinets mereixen a la població, els han subvencionat per combatre la candidatura camboniana.

Ara si que ens l'han ben fregida, Amb això sí que no hi comptàvem pas.

Ja veiem en Cambó diputat segur per Olot!

DOVA II

Marina yo parto
muy lejos de aquí,
m'en vaig a Roses
però ja tornaré venir.

El somni d'una nit de plè Municipal o L'article 52 de la Llei del Embut.

Aquell dia no vaig sopar, tenia treballs sobrats per a poguer pair sense veure'm obligat a fer Sant Josep, aquell platillo de pastanagues amb pops, que ens havia servit l'Excel·lentíssim... amb el mai prou alabat ple Municipal.

Com un sac de mal profit vaig tirar-me damunt del pitre, amb somiers de molles arqueològiques i matalàs de pallons, que, junt amb mitja dotzena de grilleries, desembarraços d'un drapaire, constitueixen el total de la propietat privada d'un servidor.

Una forta excitació nerviosa em privava de cloure les parpelles i em girava i em regirava, damunt del llit, com es gira i regira un pollastre que couen a l'ast.

Es possible, jo em deia, que resti tot un poble mansoi, quan qui es cuida dels seus interessos, consellers de Real Casualitat, obren amb tan marcats personalismes?

Es que té explicació el procedir adoptat en el que anomenem assumpte de l'Escola de Belles Arts i és lícit el que es fa al senyor Iu Pascual, ciutadà digníssim, artista de reconeguda solvència, bon pensador i digne director de la mentada Escola, a qui pretenen comptar com a un burot o un nou municipal, vigilat per mil i una llei?

Vaig tardar en adormir-me

Tancats que foren els meus ulls al món real, la pensa va transportar-me tot seguit a les regions de la fantasia i sense poder-me explicar ni el com ni de quina manera, vaig despertar-me al bell cor de la India, beguent a morro, com aquell qui diu, en la ribera mateixa on s'hi renta els peus En Gandi.

De cert que no recordo el nom de la Tribu, tinc una confusió en si l'anomenaven *A-com-ba-dem*, o bé si erem *A-can-pi-sa*; el que si recordo que els indiots celebraven grossa festa, disparant a tort i a dret el seu arc, al mig de danses les més exòtiques i tapissant la terra amb una veritable pluja de nissos de cagamuixa.

Jo no sabia sortir-me del meu astorament, quan de sobte, d'una barraca, la més propera, feta tota de palla nova, va eixir un indi de baixa estatura, bronzejat de color com el cenicer d'un burgés, vestit tot ell amb fulles de..... màquina d'afeitar, que pres d'un pànic indescriptible va dir-me, parlant-me amb indio... de bon pendre:

— Oh! foraster... esteu perdut... que vol dir cuít. Despul·leu-se, traieu-se almenys la vostra indumentària tot seguit, si fos cas que us vegessin els meus germans, serieu pres i mort, bitllo, bitllo.

Davant d'aquelles raons tan higièniques, vaig obeir, quedant-me com el nostre bon pare Adam, abans de cruspir-se la poma.

— Teniu, — va continuant l'indio — poseu-se aquest cinturó, és tot fet de plumes d'oca; vaig a cercar-vos un *cierre polleras* per penjar-vos al nas i mentrestant doneu-vos aire a treure-us del tot la samarreta, no us faci vergonya, aquí tots ensenyem la pell encara que sigui pell... de gallina.

Va voler ajudar-m'hi; inconscient, em feu pessigolles sota l'aixel·la, el meu punt flac, i a despit meu vaig esclatar la riallada.

— Foraster, amic... ja m'agradeu, sou ben fresc, correu així menys perill de refredar-vos; teniu, aquí al pit poseu-s'hi aquests dos plats, són de jugar al canari, però tant-se-val.

L'indiote va fer-se'm simpàtic i vaig atrevir-me a pre-

guntar-li, quin sant celebrava la tribu, que fessin tan gaia festa.

— Aquí de Sant no en tenim cap; coneixem sols el Sanwitch i a fe... de Lulú, que és bó. Amb tot si us interessa, satisfaré el vostre desig; seieu.

— A on? — Vaig preguntar, no veient en lloc silló de cap mena.

— On voleu seure? Recordeu! — Aquest mot per ells és un renech dels de més calibre. — Aquí tots seiem a terra, així al caure no prenem mai mal. Ara escolteu-me si us plau

Un jorn — em digué — que tots els indiots dormien la siesta, uns vius, es proclamaren sense gaires embuts, governants d'aquesta nostra tribu; al deixondir-nos ens trobàrem lligats de mans i peus.

Els intrusos eren orelluts, però amb molta astúcia, taparen aquest seu defecte a les nostres vistes, mercès a uns rics capells fets amb plumes... estilogràfiques.

De molt temps, la tribu, teniem nombrat com a professor, un que no era indio; feia però vida amb nosaltres atret per la bellesa del nostre paisatge i ell sol·lícit ens ensenyava el seu art.

Un jorn, amb el seu esperit esbrinador, va descobrir-nos que sota el capell dels nostres capdavanters casuals, hi duïen amagades unes grosses orelles de burro, no sé en el vostre país com les anomenen. Revelar-nos aquest secret, el va perdre; li fou aplicat totseguit el 52 de la llei de l'embut; el castigaren 15 dies a sol i serena, al pago d'un impost de 25 palets de riera i dues dotzenes de pedres d'encenedor. Publicament fou vexada la seva obra, tan admirable. Sort encara que dintre llur inconsciència foren benignes, que si li arriben aplicar el €06 hauria sigut el comble.

La tribu seguia quieta; els indiots amagaven el cap sota de l'ala i passaven dies i més dies cantant el... *Jo te l'encendré*. Però, tot d'una, senyor, va arribar la festa que coneixem amb el nom de *castanyada*; els orelluts caigueren del pedestal, víctimes d'un atac, crec que en diuen de baioneta; tot seguit els hi feren cantar... *les quaranta i... bastos trumfos, jo tinc l'as... juli, juli, guanyaràs*, els hi vàrem donar la vaca; aquelles plumes de que varen servir-se per plantar-nos la llufa, nosaltres amb molts modes els hi vàrem plantar al c.... perdoneu que no digui a on ja que és un lloc dolorós, el mot és quelcom brut i el varen borrar del diccionari. — Recordo que quan l'indio va fer-me aquesta aclaració, va tapar-se la cara amb una fulla de col, que no sé on redimoni la portava penjada.

Amb no poc treball, continuà explicant-me:

— Nosaltres anem tornant totes les coses a lloc, a n'el mestre li organitzarem com a acte de desgreuges, un homenatge en el que hi pendrà part tota la tribu. Aquesta festa, senyor, que tant us crida l'atenció, és la festa a n'ell dedicada; avui els indiots cumplim el deure. Veniu amb mí, jo us convido, sereu presentat als governants populars i us faré conèixer les nostres hermoses mosses índies; tenen uns ulls... de poll que enamoren. No us deu pas saber greu fer un xic l'indio.

— No, gens ni mica — vaig contestar-li jo encisat per la aventura.

— Sou de molt lluny, foraster?

— Si, molt... soc d'Olot.

— D'Olot? — va repetir l'indiote, saltant de content —, així vos sou dels nostres; si fins crec que hi tinc família per aquelles terres; m'estranya que no porteu plumes com nosaltres.

— Nosaltres no portem plumes, però portem molta llana.

— Olot, Olot... — repetia l'indio, — Oh, Olot. Veniu,

veniu a dansar, que ho celebrarem, ens tocaran «La gràcia de Déu» i la ballarem..... magre.

Va sonar el Gonh magestuós, vaig fer un ensurt..... era el despertador que em cridava al treball...

Varen venir-me ganes de plorar i encisat d'aquell somni, i per la seva bona recordança, vaig escriure'l tot seguit.

Aquí el teniu.

INDIO-ROSA

BORSA DE BELLESA

1	Granadines Villegas, emissió gran	96 %
	Granadines Villegas, emissió petita	98 »
	Carbones vegetales Lola»	95'50 »
2	Cinematográficas Postín, «Ramona»	— »
3	Cinematográficas Postín, «Pilar»	96 »
4	Mines de Sara	— »
5	Perfumes Mónica	— »
6	Catalina & Elvira Soc. Reunida	99 »
7	Taruta Film	97 »
8	La Simpática-xarleston Pilarin	100 »
9	La Productora de Calzados «Lola»	96 »
10	Ciments Roca-Conxa	98 »
11	Pit-aluga Films «Enriqueta»	105 »
12	Hierros & Aceros «Kimeta»	100 »
13	Hierros & Aceros «Mary»	101 »
14	Llommillos i foie-gras «Anthony-Eta»	99 »
15	Sweters & Pullovers «Eudald-Inna»	103 »
16	Ferradures D'Ascalç	100 »
17	Tabacos de Filipinas	105 »
18	Companyia Telefònica, Sèrie C-onseol	99 »
19	Companyia Telefònica, Sèrie K-atty	99'50 »
20	Companyia Telefònica, Sèrie A-angelina	96 »
21	La permanent Glòria, S. A.	102 »
22	La permanent Carmina, S. en C.	101 »
23	Asfalts i Paviments Masoliver	95'25 »
24	Constructora de Cajas Pilar	100 »
	Constructora de Cajas «Mary»	99 »
25	Frr. Carr. a grans pendants de Batet, Línia Montserrat	100 »
26	Frr. Carr. a grans pendants de Línea Altura	95'50 »
27	Mont Salva H, Sèrie Man-L. T.	104 »
28	Mont Salva H, Sèrie Mary D.	100 »
29	Forges i Falç (Oliver)	98 »
30	Eterns somriures «Lolita»	102 »
31	The Geisha	100 »
32	Coca-teries Paquita	100 »
33	Confecciones Aurèlia	103 »
34	Confecciones Rita	101 »
35	Sociedad lechera marca «Carmeta»	106 »
36	Cajas de piel de Toro-nell Anita	107 »
37	Loza de Porcelana S. A. «Rosau»	100 »
38	Empresas «Cinaes» Serie C-onchita	99 »
39	Cacaos i Chocolates Palm-ya	100 »
40	Chapeau chic - Margara	— »

41	Pescaderias de Rosas S. L.	— »
42	Terrisseria fina «Florinda»	95'05 »
43	Repoblacions forestals Verges	102 »
44	Aplicacions elèctriques «Simon»	98 »
45	Lecturas y bibliotecas, bonos direcció	108 »
46	Lecturas y bibliotecas, bonos auxiliar	108 »
47	Miradas serenas «Armengol»	99 »
48	Peluquerias «Ramona»	104 »
49	Explosivos «Massó»	105 »
50	Societat telegràfica (3 sèries)	298'75 »

Comentari a la Borsa

- (1) L'augment sembla degut a l'èxit de la seva sortida en la pantalla del Teatre per mitjà del cel·luloide.
- (2) Estan totalment adquirides per una important fàbrica de filats.
- (3) Això promet pujar molt quan el paper sigui més conegut.
- (4) No és cap «Innovació», que han arribat a un acord, fusionant-se, les poderoses empreses «Mines de Sara» i «Corredurries Roman; Sos. and. Co.»
- (5) Una empresa de perruqueria ha adquirit pel seu compte aquests bells perfums.
- (6) «Sin novedad en el frente» i en aquests valors.
- (7) La volubilitat d'aquesta companyia fa molt difícil la cotització d'aquests valors.
- (8) Sabem de cert que dues empreses pugnen per l'adquisició total d'aquest paper (bon paper); no ens extranyaria, però, que encara n'hi haguessin moltes més.
- (9) Probablement pujarà per ampliació del negoci.
- (10) Aquests ciments estan ben cimentats.
- (11) Puja de valent i encara pot pujar més.
- (12) Una empresa bancària tracta d'adquirir la totalitat d'aquests valors, però sembla que l'entitat «Pare bank S. L.», que actualment les posseeix, no vol despendre-se'n per por a una suspensió de pagaments de la primera.
- (13) Mal punt, però, no en dubteu, això pujarà; és bon paper,
- (14) Una empresa forastera voldria treure aquest valor de la borsa local; ja ho sentirem a dir.
- (15) Han estat molt sol·licitats, però la companyia, per ara, sembla que està a veure venir. Ultimament una empresa elèctrica ha fet algun treball, però els valors estan tancats en cambra cuirassada.
- (16) No es gasten gaires ferradures, però el paper és molt sòlid.
- (17) Hom fuma molt. Això pujarà.
- (18) Un intel·ligent pèrit mecànic cuidarà de la seva direcció.
- (19) i (20) ¿....?
- (21) A la Glòria sempre s'estarà bé.
- (22) Paper bellugadís i simpàtic. Bon paper.
- (23) No es poden fer pronòstics.
- (24) Molt sol·licitat; en tot cas es quedarà per falta de mobles.
- (25) Companyia ben orientada; es distingeix per la decissió i perfecció de línies.
- (26) L'empresa «Mata and Bosch» tracta de la seva adquisició.
- (27) i (28) Malgrat la seva novetat han tingut una franca i entusiasta acollida.
- (29) Promet, promet.
- (30) La simpatia pesa molt. Això pujarà.
- (31) En els centres «Industrials i Comercials» té molta acceptació.
- (32) Bon paper.

- (33) L'elegància en la presentació d'aquests valors ha fet que fossin molt sol·licitats. Han tancat a 108, però amb tendència a la puja.
- (34) Bon paper; anirà pujant.
- (35) Paper molt discutit entre diverses empreses. No sabem, però, quina n'obtindrà la preponderància, perquè hi ha molta reserva.
- (36) Ha pujat molt a causa de la demanadissa que n'hi ha. Sembla que una de les entitats que està interessada en l'adquisició d'aquestes és el xampany «Rigol-Ha», però encara no hi ha res segur.
- (37) Petita i bufona. Ja pujarà, ja.
- (38) Això hauria pujat més, a no ésser per el rumor circulat en els centres financers, atribuint una mala direcció de la gerència 1000 i 1.
- (39) L'eminència arrenca-caixals, que les ha tingut acaparades en altre temps, sembla que les vulgui re-adquirir, vista la puja.
- (40) L'empresa «Paco-blanquer» ha adquirit tota l'emissió.
- (41) Ha passat a la borsa de Roses.
- (42) Pels centres financers es diu que és probable una fusió amb l'empresa «Pintures i Coloraines S. L.»
- (43) Bon paper i bona presentació.
- (44) Paper sol·licitat. Es destaca un jove atleta i fabricant de llonganices, entre els interessats.
- (45) Sembla que és observat un major nombre de llegidors a la biblioteca d'un temps ençà. Pujarà, pujarà.
- (46) Idem, idem, idem. No n'hi haurà per qui en voldrà.
- (47) L'aparició d'aquest paper en la borsa ha fet sensació, perquè s'ho val. Els informes confidencials que rebem són d'opinió «alcista». La serietat i la fermesa de l'Empresa, junt amb les nombroses sol·licituds fan preveure una nova alça.
- (48) Paper ferm. Promet pujar molt encara.
- (49) Aquest paper ha fet oscilacions, però ha reaccionat amb valentia. No s'hi pot especular. L'adquisició d'aquests valors per un arrauxat i eixerit jovincel sembla que es podrà considerar, aviat, cosa definitiva.
- (50) El fet de cotitzar juntes les tres sèries, fa difícil d'establir el valor efectiu de cada una. Amb lleugeres variacions es pot considerar cada valor, treient el terç de la totalitat.

= La impressió general, com pot veure's, és d'alça general. Diguin el que vulguin els detractors de les belleses locals; en general, es tracta de cosa seriosa, amb fermesa i força sriginalitat.

Una prova d'això són les sol·licituds que es reben de borses forasteres.

MR. DOLLAR

Cultura Física

Futbol

DIA 1 DE NOVEMBRE.

«Erato» de Figueres 3. - «Olot F. C.» (selecció) 1

Gairebé que no em podem dir res, tota vegada que ens vàrem estimar més presenciar el partit que es jugava en terrenys de l'estació, tan gros era l'ensupiment dels equips anotats més amunt.

L'«Erato» de Figueres tothom sap que és una *especie* de el que era avans la *Patella* on s'hi balla

molt *agarrao*, doncs sembla que aquella gent en qüestió d'a... bé, però de futbol entenen tan com els nostres, que ho varen fer d'allò que es diu pesimament. Es veu que celebraven la diada i no estaven per *corries*.

Va arbitrar en Corones, molt malament (naturalment) i sort que no es varen donar compte que portava elàstics i cinturon, que allavors encara n'haurien fet menys cas.

DIA 2 DE NOVEMBRE

«Olot F. C.» 5 gols. - «Cassà» 1

Veieu, això ja són figues d'un altre paner; és així com és fa anar la mola. Caldria saber qui va ésser que va confeccionar l'equip per felicitar-lo; ens va anar com l'anell al dit. (mentres es guanyi, tot va bé.)

Los *leones rojos* (ja els hi podem dir perquè portaven maillot vermell) es llençaren com a feres sobre els *cassadors*, que no s'hi veien de cap ull, ensenyant-los-hi tota la primera part *una botella* convidant-los de tan en tan amb algun raig. (3 raigs).

A la segona part el joc s'anivellà quelcom, però la davantera local feu veure un nou glop al porter casanenc, el qual, mig embriagat, tingué de retirar-se, substituint-lo un de nou de trinca, net, pulit i blanc com un colom, que també n'hi encolomaren un perquè no pogués dir que ho havia fet millor que l'altre.

Cap al final la davantera del «Cassà» obsequià amb un *chato* a l'Arbós, éssent per ells el de l'honor, i així quedà tot arrodonit (i a les fosques) fins que l'arbitrariet xiulà el final.

Hem dit *arbitrariet* perquè ens veierem precisats a fer us d'una lupa per a poguer veure'l i no confondre'l amb la bimba.

De linesmen actuà En Benet que ho feu amb aquella perícia acostumada en ell. No seria res d'estrany que el Consell Directiu en premi al seu amor al club el nomenés linesmen honorari; els felicitaríem a tots.

REPORTER

Espectacles

La nostra simpatia per *D. Emilio* és tan gran—encara que no ho sembli—que no podem menys que sortir en defensa seva. La nostra bona fe no pot permetre que es critiqui la seva actuació desde l'empresa de l'«Ideal», puig és admirable l'esforç que realitza per a satisfer al públic ingrati.

El sempre digne de lloança *D. Emilio*, per un preu irrisori ens proporciona un magnífic local, foc (això és un dir—puig de vegades hi ha més fum que foc), i al mateix temps, per a satisfacció de totes les parelles que festejen, apaga els llums cada dos per tres; i encara hi ha qui diu que ho fa per estalviar. ¡Oh...! les males llengües! si en fan de mal; i si això fos tot, encara paciència, però, malauradament no és així, i fins les pel·lícules s'atreveixen a criticar: això ja no té mida. Això és la *caraba*. On arriba la mala fe de la gent! sembla mentida; i que en som de dolents els homes! Amb els sacrificis que fa *D. Emilio* i veure's pagat d'aquesta manera, es necessita ben bé la seva ferma voluntat, doncs, un altre qualsevol a hores d'ara ja ho hauria abandonat. ¿I com ens ho fariem allavors? Ja veuríem aquests que avui no fan més que dir-ne

les mal pestes, la cara que hi posarien, i com se'n penediran del mal que li han fet—si ens s'ha enyellit el pobre!

Ara, que encara hi som a temps, voldriem fer-li un acte de desgreuge, junt amb la cooperació dels artistes locals, per a borrar la mala impressió que té del poble d'Olot: nosaltres proposem la construcció del seu bust per a col·locar-lo al peu de l'escala principal el dia que les obres de l'«Ideal Parc» siguin acabades.

Per a portar a cap aquesta magna empresa obrirem una subscripció, a la que creiem hi contribuirà tot el poble.

J. E. PET

Consti que no tenim passí; quan fem una lloança és perquè és merescuda. — Ens sembla que posant l'entrada i butaca a 2 pessetes encara hi aniria més gent. — La gent més pacífica i «leal» del món, no hi ha dubte que són els olotins

¡I visca la bona fe!

Ens han dit...

Que l'article de «La Tradició» (?) «La Revisió dels acords Municipals», era degut a la *trempada* ploma del noi Lloses don Miquel.

Que En Sebastià Maria, degut a les moltes simpaties de que gaudeix a la nostra ciutat, es presentarà per diputat... *ad multos annos*.

El nostre enviat especial a les Fires i Festes de la Immortal Girona ens ha dit...

Que han estat molt animades.

Que hi havia moltes nenes olotines.

Que la que va donar el cop fou la Glòria, al Casino dels Senyors el dia dels Focs, amb motiu del Ball de Gala.

Que estava arxi-piramidal.

Que la que va cridar molt l'atenció castigant per la Rambla, fou l'Antoneta dels pernils.

Que portava un «Tarot» dernier-cri.

Que la Pilarin, com de costum, va perdre la gana.

Que la «Tarot Films» (abans «Taruta») es va passejar amb un «barba-mec» aspirant a «pro-noi».

Que la gentil flaquereta de la boina va fer «ui».

Que el noi Vinyoles ha trobat una vinya.

Que està instal·lada a un recó prop de l'«Ateneu».

Que no és precisament el «recó» que algun maliciós es pensarà.

I que l'any que vé hi tornarà. (el nostre enviat especial.

Trucades del «DESPERTADOR»

Advertim a la Katy que si no fos que el nostre propietari és en Solé, i ens despediria, li retreuriem el que va dir d'ell.

Tan maco que és i dir-li figura de pessebre. (Pensi que nosaltres ho sabem tot i això que tenim molta feina, encara que digui el contrari).

= La simpàtica Nita s'ha tornat una mica esquèrpa, Té por que li fem la caricatura. Però el bo del cas és que

fuig d'un joye que no hi té res que veure, mentres que té ben aprop el que li farà.

= Quedarem admirats de la fotogenia d'aquell grup format per l'Antonia, la Tresina, la Lola i la Carme, que vàrem veure en la projecció de la Revista «Olot i els seus voltants». La «Carmina» amb la boina ens feu l'efecte d'un estel de primera magnitud del firmament d'Hollywood.

= Una simpàtica llegidora (i per cert que té una mirada que quan t'enfoca t'has d'estontolar), aquest dia ens va dir que per el treball de exhibir-la a les nostres planes li tenim d'abonar els vint cèntims que es va gastar per comprar un *DESPERTADOR*.

Consultat el cas amb l'Administrador i ja que la nena és tan simpàtica, es va acordar pagar-li una *granadina* diumenge que bé al Firal.

L'acte serà públic i en el Kiosk a les 12 i mitja, hora de fer goma.

= La simpàtica Pilarin es va enfadar amb nosaltres sense raó. Li hem dedicat una salutació cordial i desinteressada, i ens amenaça amb retirar-nos el 50 per cent de l'amistat, per no sabem quin perjudici sense fonament.

Per altre part ja sap que entre nosaltres n'hi ha que es morén pels seus ossets i no volem pas fer-nos malveure.

Quedem amics, oi?

NOTICIARI FOX

Hem rebut el manifest del «Casal Català» adherit a «Acció Catalana» i que els nostres llegidors ja deuran haver vist.

Per tant cal només que fem pública la nostra fervent admiració per l'obra que pretenen fer els nostres amics del Casal. I en penyora els fem ofrena de la nostra joventut per ajudar-los en la lluita.

● Diumenge passat tingué lloc el miting de propaganda d'«Acció Catalana» en el «Casal Català» parlant-hi els senyors Iglésias, Regàs i Pi i Sunyer.

Ja no cal dir que fou un èxit i que la paraula brivant dels oradors fou escoltada amb interès éssent tots ovacionats repetides vegades i al final de llurs parlaments.

Al felicitar als organitzadors, ens plau remarcar que actes com aquest deuriem sovintejar perquè arrelessin ben fort en les nostres joventuts als nobles ideals d'esquerra.

 Casa SINGER—Falten aprenentes per a brodar

● Demà a la tarda tindrà lloc un grandíol ball al Centre Fontanella.

A la nit en tindrà lloc un altre al Casal Català.

Ambdós balls seran amenitzats per la popular orquestrina de casa nostra «Young Jazz», i prometen veure's lluidíssims.

● Per manca d'espai ens veiem privats de publicar interessants treballs i caricatures, com també el complement de varies seccions.

Si no perden actualitat, ho farem en el pròxim número.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions :: :: que no es paguin per endavant :: ::

La «fuerza» que presenta en Gambó

=Vina maco, vins. Que hi fà que cap d'aquests vulgui suportar-te. Amb que et presenti jo ja n'hi ha prou. Ifels que no tinguin diners, que callin.